

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 860/2016
26.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле Д.П. из Л., чији је пуномоћник М.Б., адвокат из К., против тужене Републике Србије – Министарство правде, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 1249/12 од 16.04.2013. године и против решења Вишег суда у Лесковцу Гж1 бр. 75/15 од 22.10.2015. године, у седници већа од 26.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятна ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 1249/12 од 16.04.2013. године.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Лесковцу Гж1 бр. 75/15 од 22.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 бр. 1777/11 од 19.04.2012. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се тужена обавезе да јој накнади штету због мање исплаћене зараде за период од 01.01.2007. године до 31.04.2009. године у месечним износима наведеним изреком са припадајућом законском затезном каматом од доспелости до исплате. Тужиле је обавезана да туженој накнади парничне трошкове у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 1249/12 од 16.04.2013. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужиле је преко пуномоћника изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао изјављену ревизију у смислу члана 401. став 2. у вези члана 394. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) и утврдио да ревизија тужиле није благовремена.

Према подацима у списима, побијана другостепена пресуда достављена је пуномоћнику тужиле 13.05.2013. године, а ревизија изјављена препорученом пошиљком 18.11.2015. године. С обзиром на наведено, истекао је законски рок за изјављивање ревизије од 30 дана од дана достављања преписа пресуде, у смислу члана 394. став 1. ЗПП, па је стога ревизија тужиле неблаговремена. С обзиром на наведено, нема ни законских услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 395. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу I изреке, на основу члана 404. ЗПП.

Решењем Основног суда у Лесковцу П1 бр. 743/14 од 09.02.2015. године одбачен је као недозвољен предлог пуномоћника тужиле за понављање поступка.

Решењем Вишег суда у Лесковцу Гж1 бр. 75/15 од 22.10.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено је првостепено решење.

Против другостепеног решења тужиле је преко пуномоћника изјавила ревизију због повреде права на правично суђење и права на једнаку заштиту права, зајемчених чланом 32. и 36. Устава Републике Србије и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 399. у вези члана 412. ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле је преко пуномоћника дана 06.03.2014. године поднела предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Основног суда у Лесковцу П1 бр. 1777/11 од 19.04.2012. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиле да се тужена обавезе да јој накнади разлику зараде за период од 01.01.2007. године до 31.04.2009. године са припадајућом законском затезном каматом, по основу увећања коефицијента за обрачун зараде утврђеног решењем Управе за извршење заводских санкција у Л. од 12.02.2007. године. У предлогу за понављање поступка, тужиле је навела да је након правноснажног окончања парничног поступка сазнала за нове чињенице и стекла могућност да употреби нове доказе, на основу којих би за њу била донета повољнија одлука, с обзиром да је средином априла 2014. године сазнала да је Апелациони суд у Нишу заузео другачији правни став поводом истог правног питања, па је приложила пресуду Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 2444/13 од

27.12.2013. године, и решење Врховног касационог суда Рев2 бр. 393/2013 од 26.09.2013. године.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је побијаним другостепеним решењем одбијена жалба тужиље против првостепеног решења.

Наиме, нису испуњени законски услови за понављање поступка у смислу члана 421. тачка 9. ЗПП, с обзиром да се неуједначена судска пракса и различите одлуке апелационих судова у истој чињеничној и правној ситуацији не могу сматрати новим доказом у смислу наведене законске одредбе. Такође, нису испуњени ни законски услови за понављање поступка у смислу члана 422. тачка 6. ЗПП, јер се не ради о првонасној одлуци суда која је раније међу истим странкама донета о истом захтеву. Стога се ревизијом тужиље неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу II изреке, на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**